

## POSTANOWIENIE

Dnia 6 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa A. S.

przeciwko Miastu C.

o wynagrodzenie i odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 6 września 2016 r.,

skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 16 kwietnia 2015 r., sygn. akt IX Pa (...),

**1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**

**2. zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w K. na rzecz radcy prawnego N. M. I. kwotę 1350 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł, powiększoną o kwotę należnego podatku od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym,**

**3. odstępuje od obciążania powódki kosztami pełnomocnika pozwanego w postępowaniu kasacyjnym.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2015 r., sygn. akt IX Pa (...), Sąd Okręgowy – Sąd Pracy w K. – w sprawie z powództwa A.S. przeciwko Miastu C. o wynagrodzenie, odszkodowanie – oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w C. z dnia 8 września

2014 r., sygn. akt V P (...) (pkt 1.); zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 450 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym (pkt 2.).

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego powódka zaskarżyła skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano na przyczynę przyjęcia skargi określoną w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. W ocenie autorki skargi w sprawie występują zagadnienia prawne, które dotyczą rozstrzygnięcia: „czy nauczyciel mianowany, który zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 10 października 1991 r. w sprawie szczegółowych kwalifikacji wymaganych od nauczycieli oraz określenia szkół i wypadków w których można zatrudnić nauczycieli nie mających wyższego wykształcenia (Dz.U. Nr 98, poz. 433) posiadał kwalifikacje do nauczania języka angielskiego, po wejściu w życie rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 10 września 2002 r. w sprawie szczegółowych kwalifikacji wymaganych od nauczycieli oraz określenia szkół i wypadków, w których można zatrudnić nauczycieli niemających wyższego wykształcenia lub ukończonego zakładu kształcenia nauczycieli (Dz.U. z 2002 r. Nr 155 poz. 1288), na podstawie § 20 wymienionego rozporządzenia zachował nabyte kwalifikacje do zajmowania stanowiska nauczyciela”, „jakie kwalifikacje do nauczania języka angielskiego musiał posiadać nauczycieli przed wejściem w życie rozporządzenia z dnia 10 września 2002 r., aby mógł być wobec niego zastosowany § 20 ww. rozporządzenia, mając na względzie nieprecyzyjną treść § 7 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia z dnia 10 października 1991 r., jak również wskazanie w przepisach, jakiej rangi powinny być uregulowane wymagane od nauczycieli kwalifikacje”, „czy nadanie nauczycielowi stopnia awansu zawodowego - nauczyciel mianowany w okresie, gdy głównym z nauczanych przez niego przedmiotów (przedmiotem nauczonym w najwyższym wymiarze godzin) jest język angielski przy jednoczesnym wskazaniu w treści aktu nadania stopnia awansu zawodowego wśród kwalifikacji posiadanych przez nauczyciela certyfikatu ukończenia kursu języka angielskiego na poziomie *advanced* stanowi potwierdzenie posiadania przez nauczyciela wymaganych do nauczania języka angielskiego kwalifikacji, mając na względzie treść artykułu 9b ust. 1 i ust. 6 ustawy Karta Nauczyciela, zgodnie z którym stopień awansu zawodowego może być

nadany jedynie nauczycielowi, który posiada wymagane przez przepisy prawa kwalifikacje”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o: a) wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, b) oddalenie skargi kasacyjnej - w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, c) zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powódki nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie „występują istotne zagadnienia prawne” (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.

W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego

przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571); 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179); 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504) i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej. Wymóg ten jest uzasadniony publicznymi celami rozpoznania przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2007 r., V CSK 356/07, LEX nr 621243). Ograniczenie się przez skarżącego do pytania nie jest wystarczającym określeniem zagadnienia prawnego, jeżeli zagadnienie prawne nie zostało przedstawione bez odniesienia się do ogólnych problemów interpretacyjnych (postanowienie Sądu Najwyższego z 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451).

Pomimo tego, że autorka rozpatrywanej skargi kasacyjnej powołuje się na przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania określoną w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. to nie przedstawia istotnych zagadnień prawnych sprawy w rozumieniu powołanego wyżej przepisu. Swoje wątpliwości – przedstawione w uzasadnieniu wniosku – ogranicza tylko do postawienia ogólnikowych pytań. Brakuje odpowiedniego jurydycznego wyводу – uwzględniającego stanowisko zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w K. w zakresie sygnalizowanych kwestii, którym autorka rozpatrywanej skargi wykazałaby, że w sprawie rzeczywiście występują istotne zagadnienia prawne w rozumieniu przepisu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. Analizami interpretacyjnymi powołanych w uzasadnieniu wniosku przepisów prawa zajmował się Sąd Najwyższy, który w wyroku z dnia 19 lutego 2009 r., II PK 171/08, OSNP 2010 nr 17-18, poz. 214, przyjął, że przepisy rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 10 września 2002 r. w sprawie szczegółowych kwalifikacji wymaganych od nauczycieli oraz określenia szkół i wypadków, w których można zatrudnić nauczycieli niemających wyższego wykształcenia lub ukończonego zakładu kształcenia nauczycieli (Dz.U. Nr 155, poz. 1288 ze zm.) wiążą kwalifikacje wymagane do zajmowania stanowiska nauczyciela z nauczaniem przez niego przedmiotem. Ustalenie spełnienia wymagań kwalifikacyjnych może podlegać weryfikacji w zależności od przedmiotów, jakich nauczyciel miałby uczyć w przyszłości. W uzasadnieniu powołanego wyroku Sąd Najwyższy wskazał, że stosownie do § 20 powołanego rozporządzenia nauczyciele zatrudnieni w dniu jego wejścia w życie na podstawie mianowania, którzy spełniali wymagania kwalifikacyjne na podstawie dotychczasowych przepisów, zachowują nabyte kwalifikacje do zajmowania stanowiska nauczyciela. W ocenie Sądu Najwyższego nie do przyjęcia byłaby interpretacja, że raz ustalone spełnienie wymagań kwalifikacyjnych do zajmowania stanowiska nauczyciela jest wiążące niezależnie od tego, jakich przedmiotów miałby uczyć nauczyciel w przyszłości. Powołane rozporządzenie wiąże kwalifikacje wymagane do zajmowania stanowiska nauczyciela z nauczaniem przez niego przedmiotem.

Zwrócić też należy uwagę, że istota sprawy dotyczyła wynagrodzenia za pracę nauczyciela, natomiast zarzut naruszenia prawa materialnego nie uwzględniał art. 30 ust. 2 Karty Nauczyciela, który został przywołany jedynie w

uzasadnieniu skargi kasacyjnej. Ponieważ stosownie do art. 398<sup>13</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną wyłącznie w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw (poza przypadkiem nieważności postępowania odwoławczego, którą Sąd kasacyjny bierze pod rozagę z urzędu), oznacza to, że w postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy nie bada z urzędu naruszeń prawa materialnego, których skarżący nie wytknął w skardze kasacyjnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 2015 r., III PK 4/15, LEX nr 1923847). Przedstawione w „przedsądzie” zagadnienie prawne nie zostało więc powiązane z istotą sprawy.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. (pkt 1.); rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2 ma swoją podstawę w § 15 w związku z § 11 ust. 1 pkt 2 w związku z § 6 pkt 5 w związku z § 12 ust. 4 pkt 2 w związku z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490); w pkt 3. Sąd Najwyższy postanowił na podstawie art. 102 k.p.c.